

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. OAM-1124/ZA-ZA11-VL13-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. OAM-1124/ZA-ZA11-VL13-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

2. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 9. 1. 2024, č. j. 56 Az 22/2023-8, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2024, postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. V této souvislosti uvedl, že pokud by se měl vrátit do země původu, má obavy, že mu tím bude způsobena závažná újma, neboť by tam čelil pronásledování dotěrného věřitele.
4. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nijak nereaguje na prezentované odůvodnění podané žádosti. Žalobce dále uvedl, že žalobcem podaný příběh se sice dotýká jeho ekonomické situace, ale prezentované obavy nereagují na ekonomickou situaci, nýbrž na obavy z násilí, které žalobce očekává ze strany věřitele. Žalobce dále uvedl, že je třeba důkladně posoudit, zdali je žalobcův domovský stát schopen jej ochránit před jmenovaným věřitelem a souvisejícím postihem. Žalobce kromě toho tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se s tímto tématem nijak nevypořádává.
5. Žalobce dále uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně odkazuje na podklad, jehož je sám autorem. Žalobce namítl, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jako právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy (jako je např. fyzické násilí ze strany věřitele). Žalobce argumentuje rozhodnutím Nejvyššího soudu č. j. 4 Ads 17/2007–66, ze kterého prezentuje zejména argumenty, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, dále podle žalobce dané soudní rozhodnutí uvádí, že v odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení a na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí.
6. Žalobce namítl, že správní orgán se v napadeném rozhodnutí nezabýval hodnocením možnosti vnitrostátní ochrany a že žalobce uvedl důvody, pro které nekládá důvěru v to, že by jej před dalším fyzickým násilím ze strany věřitele měla ochránit tamní policie, která je podle názoru žalobce nefunkční. Žalobce taktéž tvrdí, že již čelil jednání věřitele, a proto jeho obavy nejsou pouze hypotetické. Ochranu u orgánů tamní policie nemůže žalobce podle žaloby hledat i proto, že podle zákonů domovského státu žalobce je každá nesplacená pohledávka hodnocena jako podvodné jednání.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobními námitkami, považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a řádně odůvodněné. V podrobnostech odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, shromáždil k nim relevantní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Uvedl, že bylo objasněno, že tvrzeným důkazem žalobce jsou pouze ekonomické důvody. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím hrozby pronásledování nebo hrozící újmy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Dne 14. 8. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 17. 8. 2023 pak žalobce poskytl údaje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. Žalobce v rámci poskytnutí údajů sdělil, že je státním příslušníkem X, mluví plynule uzbecky, je uzbecké národnosti, je muslim, není politicky aktivní v minulosti nikdy nebyl, je ženatý, má dvě děti. Ve své vlasti byl naposledy v únoru 2022. Cestoval na základě německého turistického víza letecky přes Istanbul do Německa, následně se po čtyřech dnech vydal do Švédska, kde byl až do ledna 2023, ve Švédsku pracoval, a za práci mu neplatili. Následně se vydal lodí do Polska a poté autobusem do České republiky, do České republiky vstoupil dne 4. 1. 2023 autobusem z Polska. Žalobce sdělil, že je zdravý, s ničím se neléčí. Jedná se o jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž o mezinárodní ochranu žádá, protože po něm věřitel chce teď vrátit dluh. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že do České republiky přijel, protože zde má kamarády, chtěl by v České republice pracovat ve stavebnictví, doufá, že zde bude žít i s rodinou, o pracovní vízum nepožádal, protože by o něj musel požádat přímo v X. ČR si přeje zůstat legálně a žádost o mezinárodní ochranu mu to umožní, bude zde pracovat a dluh postupně zaplatí. Žalobce dále uvedl, že situace při návratu do domovské země by byla taková, že by po žalobci věřitel chtěl, aby vrátil peníze, které mu dluží, žalobce neví přesně, kolik dluží, rostou mu totiž úroky, v dubnu 2019 si půjčil 30000 USD, splatit je musí čím dřív tím lépe, termín tam není stanoven. Na dotaz, jaké má s věřitelem problémy žalobce odpověděl „*Přeje si, abych mu peníze splatil. To je jediný můj problém.*“ Žalobce dále nechtěl využít svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nechtěl nic dalšího sdělit ani doložit.
11. Součástí spisu je kopie cestovního pasu žalobce s německým vízem platným od 17. 2. 2022 do 11. 3. 2022. Dále se ve spise nachází Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 3. 2023 a Informace MZV ČR, č.j. 135612/2022-LPTP ze dne 9.1.2023.
12. Dne 19. 9. 2023 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

V.

Právní posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
15. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
16. Předpokladem posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu je naplnění dvou kumulativních podmínek: že a) žadatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a současně b) žadatel uvedl výlučně ekonomické důvody. Soud shledal, že obě dané podmínky jsou v projednávaném případě splněny.
17. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. V této souvislosti žalobce uvedl, že pokud by se měl vrátit do země původu, má obavy, že mu tím bude způsobena závažná újma, neboť by tam čelil pronásledování dotěrného věřitele. Ze spisového materiálu však bylo zjištěno, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany i při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, pouze, že v případě návratu do své domovské země po něm bude chtít věřitel vrátit peníze, nezmiňoval ale žádné obavy z násilí, které by na něm věřitel mohl spáchat. Tyto obavy byly uvedeny poprvé až v podané žalobě. Žalobní tvrzení ohledně možného násilí spáchaného věřitelem jsou v podané žalobě zcela nová, v řízení o mezinárodní ochranu žalobce žádná taková tvrzení neuváděl, ani nijak nedokládal. Žalobce byl povinen je žalovanému sdělit, neboť mu v tom objektivně nebránily žádné překážky, a pokud tak neučinil, nemůže je s úspěchem namítat až v řízení před soudem. Výjimka, kdy je soud povinen k ex nunc přezkumu dle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, se totiž nevztahuje na skutečnosti, které mohl žalobce v předchozím řízení sdělit správnímu orgánu, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č.j. 10 Azs 194/2015-32, dle kterého: „*Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že stěžovatel tato tvrzení bez pochybností mohl uvést již v řízení před žalovaným, neboť se jedná o skutečnosti, které nenastaly až v průběhu správního řízení, a musely být stěžovateli při podání žádosti o mezinárodní ochranu známy. Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí. Povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ S ohledem na to se soud těmito novými tvrzeními žalobce a s tím souvisejícími námitkami v předmětném řízení dále nezabýval.

18. Žalobce ve správním řízení k odůvodnění své žádosti označil snahu vydělat si finanční prostředky na splacení svého dluhu, které po něm chce věřitel zpět. Žádné jiné problémy ve vlasti neměl, stejně tak potvrdil, že ve vlasti neměl žádné problémy s bezpečnostními složkami nebo jinými státními orgány. Soud konstatuje, že tím vším žalobce naplnil první část podmínek použití § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, protože neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
19. Zároveň – jak § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu předvídá – žalobce odůvodňoval svoji žádost cílem pracovat v České republice, aby mohl splatit dluh. Z toho je zřejmé, že jeho motivace k podání žádosti byla čistě ekonomická. Všechny předpoklady pro zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost na základě § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu tedy žádost žalobce splňovala.
20. K námitkám žalobce je třeba uvést, že podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Zmíněný § 14 zákona o azylu pak upravuje institut humanitárního azylu. Jak ovšem plyne z dikce § 16 odst. 3 zákona o azylu, s ohledem na to, že v daném případě byly splněny podmínky pro posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné, neměl žalovaný vůbec prostor, aby se zabýval tím, zda by bylo namíste žalobci udělit humanitární azyl. Ze stejných důvodů se touto otázkou nemůže zabývat ani městský soud.
21. Navíc je k tomu pro úplnost třeba uvést, že ve správním řízení žalobce ani neuváděl, že by jeho ekonomické poměry byly jakkoli extrémní či mimořádně tíživé.
22. Soud konstatuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením o žádosti, aktivita žadatele v něm hraje zásadní roli, jeho úkolem je tedy v příslušné fázi řízení prezentovat svůj azylový příběh pravdivě a co možná nejkomplexněji. Teprve na základě žadatelových tvrzení zjišťuje žalovaný skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil a proč se případně obává návratu do ní.
23. Žalobce však žádná tvrzení, která by se týkala mimořádné ekonomické situace v zemi původu ve správním řízení, neuvedl, k důvodu odchodu z vlasti uvedl, že odešel pouze proto, že chtěl pracovat v zahraničí, aby mohl podporovat svou rodinu a splácet dluh, aniž by však jakkoli poukazoval na tíživou či dokonce neúnosnou, životu ohrožující situaci v domovském státě. Žalovaný tak nepochybil, pokud se hospodářskou situací v zemi původu nezabýval a dovodil, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž uvedl pouze ekonomické důvody, a v důsledku toho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. S ohledem na § 16 odst. 4 zákona o azylu se žalovaný nemusel zabývat ani důvody pro udělení humanitárního azylu, jak je uvedeno výše.

24. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo informací sdělených žalobcem rovněž z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 135612/2022-LPTP ze dne 9. 1. 2023 a Informace OAMP: X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 3. 2023. Soud ověřil, že veškeré uvedené informace jsou součástí správního spisu. Žalobci byla dne dána možnost se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, případně i navrhnout jejich doplnění či doložit další materiály, žalobce se však tohoto svého práva nevyužil. Soud uvádí, že dokumenty Ministerstva vnitra ČR – Odboru azylové a migrační politiky (OAMP) jsou kompilačním materiálem, jež shromažďuje co největší množství relevantních, objektivních, nezávislých a aktuálních informací z různých zdrojů a u veškerých informací jsou uvedeny odkazy tak, aby je bylo možné verifikovat. Z jejich obsahu jednoznačně vyplývá, že tyto dokumenty vycházejí z mnoha zdrojů, např. ze zpráv mezinárodních organizací, mezinárodních zpravodajských agentur či zahraničních médií (např. Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch, OSN, Reuters atd.), jakož i ze zpráv Ministerstva zahraničí Spojených států amerických či České tiskové kanceláře. Soud podotýká, že tvorba kompilačních materiálů je v těchto věcech naprosto běžnou praxí. Jedná se jednoznačně o zcela objektivní a nezávislé podklady pro vydání rozhodnutí, jejichž obsahem je shrnutí informací z konkrétních zdrojů, které jsou v daných dokumentech řádně uvedeny. Tyto informace jsou pak doplněny dalšími materiály Ministerstva zahraničních věcí ČR, které se zabývají konkrétní životní situací žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Ani těmto materiálům nelze ničeho vytknout. Shromážděné materiály ve svém souhrnu poskytují ucelený náhled na situaci v X, a žalovaný z nich mohl adekvátně vycházet při vyhodnocení individuální situace žalobce. Veškeré podklady pro vydání rozhodnutí opatřené žalovaným pak nepochybně splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81).
25. Soud shledal, že napadené rozhodnutí je odůvodněné dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem. Je z něj jednoznačné, jaký závěr žalovaný učinil a na základě jakých skutečností. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
26. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12 či § 14a zákona o azylu. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

VI.

Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.